

ordnet. Det har jeg ligesom den sidste ærede Taler savnet, men Kravet om, at saadanne Oplysninger skulde været givne, er maaske ikke ganske berettiget, og den ærede Ordfører tog jo ogsaa for saa vidt Berettigelsen deraf bort, som han paa sit Forslags Vegne stillede sig meget liberalt med Hensyn til et Udvalgs Overvejelser, navnlig angaaende det store Spørgsmaal, om der skal gives Erstatning eller ikke, og hvilken Karakter og hvilken Størrelse disse Erstatninger skulde have. Det er jo overmaade vigtige Spørgsmaal, som maa overvejes af et Udvalg, men under den fuldstændige Mangel af fast Forestilling, man kan have om den finansielle Virkning, kan jeg ikke frigøre mig for en Tvivl om, at det vil blive noget finansielt godt Foretagende. Tværtimod er jeg tilbøjelig til at tro, at det vil blive bebyrdende for Statskassen. Det er jo ikke alene saaledes, som den ærede sidste Taler sagde, at de bekendtgørende skulde bære Udgifterne ved Bladet, men der er jo ogsaa dette, at vor Finanslov har paa sin § 8 en Indtægtspost paa 20,000 Kr., der fremkommer som en sikker Indtægt af Berlingske Tidendes Privilegium, og det vil være Begyndelsen til Opgørelsen af Overslaget, at de 20,000 Kr. mistes ved Oprettelse af en ny Statstidende. Jeg har selv nogen Sympati for Tanken om at tilvejebringe en Statstidende. Det er et rent og rationelt Middel for Bekendtgørelser, men jeg er ikke meget tilbøjelig til at mene, at vi skulle bringe Ofre derfor, og jeg ved ikke ret, om det ikke maatte være rigtigst at lade en Statstidende, naar man vil have en saadan, udvikle sig af den bestaaende Berlingske Tidende. Derigennem vilde man have et Middel, tænker jeg mig, til at undgaa de Udgifter for Statskassen, som det baade direkte og indirekte vilde medføre, naar man vilde gaa til at skabe en ganske ny Statstidende. Hvorledes det skulde gøres, skal jeg ikke her give nogen Skitse af, men jeg tror blot, at det Udvalg, der bliver nedsat, burde overveje den Ting, thi Sagen er ikke af den Værdi, at den fortjener, at der for dens Skyld paalægges Statskassen en ny og ret betydelig Udgift. Derimod kunde det nok være rigtigt at gøre dette Skridt, naar man lader det ske gennem en Udvikling af det bestaaende, saaledes at Foretagendet vedvarende er en god Forretning for Statskassen. Jeg henstiller dette til Overvejelse. Med Hensyn til Detailler skal jeg tillade mig at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Bladet er bestemt efter Forslaget

til at udgaa daglig. Jeg forudsætter, at Meningen egentlig ikke dermed er hver Dag, men 6 Gange om Ugen; skulde det være 7 Gange, vilde det medføre endnu større Bekostning. Der staar i § 2, at Indenrigsministeren ogsaa skal bestemme, hvilke Myndigheder der skal have Bladet frit tilstillet. Saa vidt mig bekendt, er der nu ingen Myndigheder, der faa Bladet frit tilsendt, og indføres det, vil det blive en ny Udgiftspost. Jeg ser heller ikke, at der er nogen Grund dertil. De Myndigheder, der have Brug for Bladet, kunne holde det. Endelig opstilles der i Slutningen af § 1 et meget vigtigt Spørgsmaal, som jeg ikke ser besvaret med Bestemthed. Der staar, at „i Statstidenden kan endvidere indrykkes, hvad Regeringen finder Anledning til at meddele Offentligheden“. Er Meningen dermed, at intet andet kan indrykkes i den? Skal det udelukkende være Regeringens Bekendtgørelser og retslige Bekendtgørelser, og skulle private Bekendtgørelser være udelukkede fra at kunne indrykkes? Det er et meget stort Budgetspørgsmaal. Holder man sig ganske rent til, at det kun er de retslige Bekendtgørelser, og at det skal være et nyt Blad, vil det blive en overmaade kostbar Foranstaltning. Vil man derimod tage det som en Udvikling af noget bestaaende og have retslige Bekendtgørelser sammen med private, vil jeg antage, at det vil kunne gøres til Fordel for Statskassen og ogsaa brugeligt for de Myndigheder, der skulle benytte Bladet.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Den ærede Ordfører for Forslagstillerne fremdrog som et Hovedpunkt Spørgsmaalet om Karakteren af de nuværende Privilegier, og hvorvidt de kunde bringes til Ophør ved Vedtagelsen af et Forslag som det foreliggende, samt om der ved et saadant Ophør vilde blive Spørgsmaal om Erstatning. Juridisk neppe, sagde den ærede Ordfører, men muligvis af et Billighedshensyn. Jeg skal, da dette aabenbart er et Hovedspørgsmaal, give nogle nærmere Oplysninger om de nuværende Privilegier. Disse Privilegier for Stiftstidenderne og Berl. Tid. ere siden Regeringsskiftet 2 Gange forandrede. Ved Tronfølgeskiftet i 1863 indsendtes Privilegierne ligesom alle Privilegier til fornyet Konfirmation. Imidlertid var Indenrigsministeriet ikke til Sinds den Gang at forny disse Privilegier, og i en Skrivelse af 20. April 1864 tilskrev det Justitsministeriet, at man ønskede at ophæve disse Privilegier, idet